

Arrest

nr. 301 647 van 15 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. WILLEMSE
Baron Frans du Fourstraat 5
2300 TURNHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 februari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat S. WILLEMSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ regio Tielt op 05.02.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer [...]

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2°

O de vreemdeling die houder is van een geldige, door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Tijdens zijn interceptie door PZ Regio Tielt is dhr. A. (...) in het bezit van een vluchtelingenpaspoort (nr. *; geldig tot 03.03.2024) dat hem werd afgeleverd door Griekenland. Met dit paspoort beschikt de betrokkene over het recht om 90 dagen in het Rijk te verblijven verspreid over een periode van 180 dagen. In zijn hoorrecht van 05.02.2024 verklaart de betrokkene evenwel dat hij hier reeds sinds 18.06.2019 verblijft. Hij de heeft de termijn van 90 dagen aldus ruimschoots overschreden.

□ 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

Betrokkene werd in Griekenland erkend als vluchteling (dd. 19.07.2018) en beschikt daar aldus over recht op verblijf. Gezien hij in België reeds langer verblijft dan de toegestane termijn van 90 dagen verspreid over een periode van 180 dagen, dient de betrokkene te worden overgedragen aan Griekenland.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

In zijn hoorrecht van 05.02.2024 verklaart dr. A. (...) dat hij sedert 18.06.2019 in België verblijft. Sindsdien heeft de betrokkene twee pogingen ondernomen om zijn verblijf voor meer dan 3 maanden in regel te stellen, zonder dat dit tot de afgifte van een Belgische verblijfstitel heeft geleid. Zo diende de betrokkene op 24.06.2019 een verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna: CGVS) besloot op 05.02.2020 om zijn verzoek onontvankelijk te verklaren omdat de betrokkene reeds over internationale bescherming beschikt in Griekenland.

Dhr. A. (...) ging hiertegen in beroep (dd. 19.02.2020) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV), dewelke zijn beroep bij arrest van 06.07.2020 verwierp. Op 25.08.2020 kreeg betrokkene tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) met een termijn van 30 dagen, dat hem betekend werd per aangetekend schrijven (dd. 31.08.2020).

In plaats van gevolg te geven aan zijn bevel om het grondgebied te verlaten, diende de betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in op 07.12.2020. Het CGVS besloot op 20.07.2021 nogmaals om zijn verzoek onontvankelijk te verklaren. Dhr. A. (...) ging hiertegen in beroep (dd. 30.07.2021) bij de RvV, dewelke zijn beroep bij arrest van 23.02.2022 verwierp. Op 04.07.2022 werd zijn bevel om het grondgebied te verlaten van dd. 25.08.2020 gereactiveerd en hem per aangetekende zending betekend op 09.07.2022. De betrokkene kreeg tot uiterlijk 14.07.2022 om het Belgisch grondgebied te verlaten. Sindsdien heeft de betrokkene geen stappen meer ondernomen om zijn verblijf in regel te stellen, noch toont hij aan dat hij gevolg heeft gegeven aan zijn bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verder verklaart de betrokkene dat hij niet naar Griekenland wenst terug te keren omdat hij in België wil wonen. Het zou in België beter zijn en hij zou hier willen werken. Doch opent zijn werklust en voorliefde voor België geen recht op verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar Griekenland met oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. Daarenboven kan de betrokkene er evenzeer voor opteren om zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in Griekenland in vervulling te

brengen teneinde zich daar te re-integreren. Een schending van artikel 3 EVRM wordt bij deze niet aannemelijk gemaakt.

Daarnaast verklaart de betrokkene geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt om deze en bovenstaande redenen niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

De betrokkene werd op 14.06.2023 en 24.08.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Dhr. A. (...) is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.08.2020, dat hem betekend werd op 31.08.2020. Dit bevel werd op 04.07.2022 gereactiveerd en hem evenzeer per aangetekende zending ter kennis gebracht op 09.07.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering en herinnering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

De betrokkene werd op 14.06.2023 en 24.08.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Dhr. A. (...) is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.08.2020, dat hem betekend werd op 31.08.2020. Dit bevel werd op 04.07.2022 gereactiveerd en hem evenzeer per aangetekende zending ter kennis gebracht op 09.07.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering en herinnering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Verder verklaart de betrokkene dat hij niet naar Griekenland wenst terug te keren omdat hij in België wil wonen. Het zou in België beter zijn en hij zou hier willen werken. Doch opent zijn werklust en voorliefde voor België geen recht op verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar Griekenland met oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. Daarenboven kan de betrokkene er evenzeer voor opteren om zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in Griekenland in vervulling te brengen teneinde zich daar te re-integreren.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Griekenland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringingen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Daarenboven verklaart dhr. A. (...) geen medische problemen te hebben. De betrokkene brengt aldus geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem zou belemmeren terug te keren naar Griekenland. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan Griekenland en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren.

Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. Ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Ambtshalve wordt erop gewezen dat de Raad niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Immers, artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

De vordering is onontvankelijk in zoverre zij is gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

3. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de tweede voorwaarde: het ernstig middel

3.1.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Hij stelt het volgende:

“De heer A. stelt dat een repatriëring naar Griekenland een schending van zijn mensenrechten uitmaakt, meer bepaald van art. 3 EVRM.

Het is alom bekend dat de situatie in Griekenland sterk onder hoogspanning staat, onder meer doordat het één van de belangrijkste aankomstlanden is voor migranten die naar Europa komen. Tevens heeft het land af te rekenen met de gevolgen van de economische crisis die het land nog steeds teisteren.

Zoals blijkt uit rapportering door Amnesty International (zie stuk 3) zijn de levensomstandigheden in Griekenland heden ten dagen voor migranten erbarmelijk.

Duizenden mensen hebben geen toegang tot gezondheidszorg, en ook op lange termijn is de situatie voor migranten in Griekenland uitzichtloos. Zo zijn er nauwelijks integratiemogelijkheden en toegang tot het sociale systeem.

Een repatriëring van dhr. A. naar Griekenland zou, gezien de huidige omstandigheden aldaar, catastrofaal zijn en aldus een schending uitmaken van het verbod op onderwerping aan onmenselijke of vernederende behandelingen, vervat in art. 3 EVRM.”

3.1.2. Beoordeling

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Wie zich wenst te beroepen op deze

bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Het EHRM is van oordeel dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker op 19 juli 2018 in Griekenland werd erkend als vluchteling en daar aldus beschikt over een recht op verblijf. Dit wordt door verzoeker niet betwist. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker bevestigde dat zijn papieren in Griekenland nog geldig zijn tot maart 2024.

Verder wordt als volgt gewezen op de antecedenten van verzoeker:

“In zijn hoorrecht van 05.02.2024 verklaart dr. A. (...) dat hij sedert 18.06.2019 in België verblijft. Sindsdien heeft de betrokkene twee pogingen ondernomen om zijn verblijf voor meer dan 3 maanden in regel te stellen, zonder dat dit tot de afgifte van een Belgische verblijfstitel heeft geleid. Zo diende de betrokkene op 24.06.2019 een verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatslozen (hierna: CGVS) besloot op 05.02.2020 om zijn verzoek onontvankelijk te verklaren omdat de betrokkene reeds over internationale bescherming beschikt in Griekenland.

Dhr. A. (...) ging hiertegen in beroep (dd. 19.02.2020) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV), dewelke zijn beroep bij arrest van 06.07.2020 verwierp. Op 25.08.2020 kreeg betrokkene tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) met een termijn van 30 dagen, dat hem betekend werd per aangetekend schrijven (dd. 31.08.2020).

In plaats van gevolg te geven aan zijn bevel om het grondgebied te verlaten, diende de betrokkene een volgend verzoek om internationale bescherming in op 07.12.2020. Het CGVS besloot op 20.07.2021 nogmaals om zijn verzoek onontvankelijk te verklaren. Dhr. A. (...) ging hiertegen in beroep (dd. 30.07.2021) bij de RvV, dewelke zijn beroep bij arrest van 23.02.2022 verwierp. Op 04.07.2022 werd zijn bevel om het grondgebied te verlaten van dd. 25.08.2020 gereactiveerd en hem per aangetekende zending betekend op 09.07.2022. De betrokkene kreeg tot uiterlijk 14.07.2022 om het Belgisch grondgebied te verlaten. Sindsdien heeft de betrokkene geen stappen meer ondernomen om zijn verblijf in regel te stellen, noch toont hij aan dat hij gevolg heeft gegeven aan zijn bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verder verklaart de betrokkene dat hij niet naar Griekenland wenst terug te keren omdat hij in België wil wonen. Het zou in België beter zijn en hij zou hier willen werken. Doch opent zijn werklust en voorliefde voor België geen recht op verblijf. Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar Griekenland met oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. Daarenboven kan de betrokkene er evenzeer voor opteren om zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in Griekenland in vervulling te brengen teneinde zich daar te re-integreren. Een schending van artikel 3 EVRM wordt bij deze niet aannemelijk gemaakt.

Daarnaast verklaart de betrokkene geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.”

In het arrest nr. 237 679 waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing deed de Raad uitspraak over het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2020, als volgt:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer 4en op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland (adm.doss., verklaring DVZ rubriek 22 en 30; notities persoonlijk onderhoud 24 oktober 2019 p. 4, 8-9). Daar verzoeker duidelijk aangeeft dat hij internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland, kan verzoeker in het verzoekschrift bezwaarlijk volhouden dat het CGVS heeft “nagelaten de nodige maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat de verzoeker daadwerkelijk internationale bescherming in Griekenland geniet”.

3. In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

De Raad merkt op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers status en waarvan hij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoeker er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoeker in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, in casu Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, “Ibrahim e.a.”, overweging 90 e.v.). Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat, na een individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, verzoeker niet aantoonbaar dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Verzoeker slaagt er niet in de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten, nu hij slechts algemene landeninformatie aanhaalt met betrekking tot de levensomstandigheden van (erkende) vluchtelingen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen over verzoekers persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing. Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten.

Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

In het hiervoor geciteerde arrest toepassing wordt toepassing gemaakt van de principes die werden vastgelegd in het arrest Ibrahim e.a. van het Hof van Justitie (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17). Het Hof heeft in dit arrest geoordeeld dat tekortkomingen op het vlak van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten “alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen – welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM en waarvan de inhoud en reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3, van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend

– wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 91 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”

Het Hof heeft dit als volgt verduidelijkt:

“90 Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

91 Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93).”

Het Hof heeft geconcludeerd dat het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de ene lidstaat dan in de andere niet toelaat te besluiten dat de betrokkene bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest.

In een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2021 werd gesteld dat verzoeker in het kader van een nieuw VIB dat hij had ingediend op 7 december 2020 geen nieuwe elementen had aangevoerd. Het beroep tegen deze beslissing werd als onontvankelijk verworpen.

Uit het voorgaande blijkt dat reeds werd onderzocht of verzoekers terugkeer naar Griekenland een zeer verregaande materiële deprivatie zou meebrengen waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM, quod non.

Verzoeker kan thans niet volstaan met een algemene verwijzing naar een rapport van Amnesty International, zonder één en ander te specificeren in het licht van zijn individuele situatie. Immers, zoals de Raad reeds oordeelde in het hiervoor geciteerde arrest nr. 237 679, kan landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect vormen maar volstaat deze op zich niet en komt het aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken, gesteund op zijn individuele situatie en persoonlijke ervaringen.

Verzoeker werd gehoord alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Er werd hem gevraagd waarom hij in België is, waarop hij antwoordde dat hier veel werkgelegenheid is. Op de vraag of er een reden is waarom hij niet terugkeerde naar het land waar hij internationale bescherming vroeg, antwoordde hij *“Ik wil niet terug gaan omdat het daar zwaar leven is”*. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker hiermee niet aannemelijk maakt dat een nieuwe beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zich opdringt, temeer nu in de bestreden beslissing ook werd vastgesteld dat er geen sprake is van medische problemen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

3.2. Het enig middel is niet ernstig. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen, volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS